

Sygn. akt II KK 313/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **M. K., M. W., G. P. i K. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2018 r.,

wniosku pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych o podjęcie zawieszono-
go postępowania,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2017 r., II KK 313/16, Sąd Najwyższy stwierdził, że postępowanie w niniejszej sprawie uległo zawieszeniu z mocy art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 2072).

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych złożył wniosek o podjęcie zawieszono-
go postępowania (k. 341 akt SN).

W celu rozpoznania tego wniosku zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Izby Karnej sprawę skierowano na posiedzenie.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jest niezasadny i jako taki nie został uwzględniony.

Przypomnieć trzeba, że postępowanie kasacyjne w sprawie M. K., M. W., G. P. i K. B. zostało zawieszona z mocy prawa przez wszczęcie przed Trybunałem Konstytucyjnym postępowania wywołanego wnioskiem Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Sądem Najwyższym. Stąd też, wymienione na wstępie postanowienie Sądu Najwyższego miało charakter deklaratoryjny i jedynie potwierdzało fakt zawieszenia postępowania kasacyjnego *ex lege*.

Zmiana tego stanu rzeczy nie jest zatem uzależniona od decyzji Sądu Najwyższego. Stan zawieszenia postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie ustanie z mocy prawa z chwilą zakończenia tego postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, którego wszczęcie spowodowało skutek określony w art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Z informacji dostępnych na stronie internetowej Trybunału Konstytucyjnego wynika, że postępowanie zainicjowane wskazanym wyżej wnioskiem Marszałka Sejmu w sprawie oznaczonej sygnaturą - Kpt 1/17 nie zostało zakończone (<http://trybunal.gov.pl/s/kpt-117>). Oznacza to, iż nie ustała ustawowa przeszkoda powodująca zawieszenie postępowania kasacyjnego w sprawie M. K., M. W., G. P. i K. B.

Treść art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że określona w tym przepisie przeszkoda ma charakter formalny i tylko w takim zakresie podlegała badaniu przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie.

Powodem zawieszenia postępowań przed organami, których dotyczy wnioski o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego nie jest zaistnienie rzeczywistego sporu kompetencyjnego między centralnymi konstytucyjnymi organami państwa, lecz sam fakt wszczęcia przed Trybunałem postępowania w tym przedmiocie.

Brak zatem normatywnych podstaw, aby Sąd Najwyższy, uprzedzając decyzję Trybunału Konstytucyjnego, jako jedynego organu właściwego do orzekania w kwestii zasadności wniosku Marszałka Sejmu i zakończenia postępowania wszczętego jego złożeniem, wypowiedał się wiążąco o tym, czy zachodzą warunki do rozstrzygnięcia sporu, o którym mowa w art. 85 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Zajęcie przez Sąd Najwyższy odmiennego stanowiska wymagałoby wejścia w kompetencje Trybunału Konstytucyjnego i zignorowania faktu wszczęcia przed Trybunałem postępowania, którego uczestnikami są również inne organy państwa. Zauważyć trzeba, że w związku ze złożeniem przez Marszałka Sejmu wniosku o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Prezydentem Rzeczypospolitej a Sądem Najwyższym swoje stanowiska Trybunałowi Konstytucyjnemu przedstawili: Prezydent Rzeczypospolitej, w imieniu Sądu Najwyższego – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich, który zgłosił swój udział w postępowaniu. Treść tych stanowisk nie wskazuje, aby w którymkolwiek z nich negowano sam fakt wszczęcia postępowania przed Trybunałem – choć w stanowiskach przedstawionych przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Rzecznika Praw Obywatelskich wskazuje się na konieczność jego umorzenia na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Na koniec, podkreślić należy, iż z uwagi na treść art. 86 ust. 1 tejże ustawy, niczego w istniejącym stanie rzeczy nie zmienia wydanie przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 17 lipca 2018 r. wyroku w sprawie o sygnaturze K 9/17. Nie uchyliło ono bowiem zawisłości postępowania wszczętego wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.